

OSLO TINGRETT

Kan gjengis offentlig

Den 11.04.2003 ble det avholdt rettsmøte i Oslo Tinghus for avsigelse av

DOM

Dommer: Tingrettsdommer Nina Opsahl

Sak nr.: 02-3648 A/57

Saksøker: [Lege]

Saksøkt: Staten v/Helsedepartementet

Prosessfullmektig: Advokat Christian H.P. Reusch

Det ble avsagt slik

d o m :

[Navn] er lege med dansk autorisasjon. Fra 1997 praktisere han som lege i Norge med norsk autorisasjon. Ved Helsetilsynets vedtak av 26.11.2001 ble hans norske autorisasjon som lege tilbakekalt. [Legen] påklaget vedtaket og Statens helsepersonellnemnd traff 18.03.2002 vedtak som stadfestet Statens helsetilsyns vedtak.

Ved stevning mottatt i retten 05.04.2002 reiste [legen] sak mot staten v/Helsedepartementet. På vegne av saksøkte innga Regjeringsadvokaten rettidig tilsvaer 27.05.2002 og det har vært ytterligere utveksling av prosesskrift i saken.

Hovedforhandling ble avholdt i Oslo tingrett 31.03.2002. Retten hørte ett vitne, og det ble foretatt slik dokumentasjon som fremgår av rettsboken.

Sakens bakgrunn:

Sakens nærmere enkeltheter fremgår av den faktiske fremstillingen i Helsetilsynets vedtak av 26.11.2001, vedtak i Statens helsepersonellnemnd av 18.03.2002 og fremstillingen nedenfor. Retten viser dessuten til psykiater Michael Setsaas sakkyndige erklæring for Statens Helsetilsyn av 29.01.2001, der innhold i brev og lignende fra bl.a. er gjengitt.

[Legen] var ansatt som kommunelege I i Leirfjord kommune i perioden 01.09.1997 til 07.05.1999. På legekantoret var det to legesekretærer, og i kommunen var det to helsesøstre. Det oppsto et sterkt motsetningsforhold mellom [legen] og helsesøster [navn], som også var avdelingsleder på legekantoret. Helsesøst. sendte en klage på [legen] til Rådmannen i april 1999. [Legen] tilskrev da [helsesøst] og formulerte et søksmål mot henne. Videre tilskrev han Rådmannen 17.04.1999 og uttalte bl.a.: "Hos [helsesøster] synes der at foreligge en paranoid personlighetsforstyrrelse, ICD 301.0". Rådmannen brakte fylkeslegen i Nordland inn i saken i april 1999.

[Legen] stengte legekantoret 06.05.1999. Han unnlot å ta en legevakt ved Sandnessjøen legevakt. Det er omstridt om han hadde vakt den aktuelle dagen. Dagen etter at

legekontoret ble stengt traff kommunen avskjedsvedtak mot [legen] . Det er opplyst at saken ble brakt inn for fylkeslegen i Nord-Trøndelag som settefylkeslege.

[Legen] flyttet deretter til Trondheim hvor han fortsatte i privat praksis. Politiet i Trondheim forsøkte 04.11.1999 å stanse [legen] på grunn av overtredelse av fartsgrensen. [Legen] stanset ikke på signal, og ble fulgt inn på legekontoret av politiførstebetjent Neramoen. [Legen] ble pågrepet etter å ha satt seg til motverge. Forholdet ble omtalt i Adresseavisen 10.11.1999.

Det er vist til et forhold der [legen] foreskrev betablokker og calsiumantagonist til en 9 år gammel pike. Pasienten var senere til behandling hos spesialist i barnesykdommer Svein Kollmannskog som mente denne foreskrivingen ikke var riktig. Forholdet ble brakt inn for fylkeslegen i Sør-Trøndelag som oversendte saken til Helsetilsynet.

[Legen] ble pålagt å underkaste seg en sakkyndig undersøkelse hos psykiater Michael Setsaas, og Setsaas rapport av 29.01.2001 er fremlagt i saken. På grunnlag av et oppslag i Adresseavisen 27.09.2001 om [legens] opptreden i retten, avga psykiater Mikael Setsaas samme dag en tilleggsuttalelse i saken.

Rettsaken hadde sin bakgrunn i at to tidligere naboer av [legen] hevdet å ha sett [legen] øve vold mot sin sønn [barnet] utenfor familien [familienavn] bolig. På dette grunnlag traff barneverntjenesten vedtak om midlertidig å frata foreldrene omsorg for [barnet] og plassere ham på sperret adresse. Vedtaket ble opphevet 02.04.2001 da gutten skulle flytte til utlandet sammen med sin mor.

[Legen] reiste privat straffesak mot de to naboene med krav om straff, mortifikasjon og oppreisning i anledning ærekrenkelse. Begge sakene endte med frifinnelse. Da den frifinnende dommen av saksøkte [nabo] ble lest opp i Trondheim tingrett 24.09.2001, ble dette avbrutt av [legen] . Følgende fremgår av forkynnelsespåtegningen i dommen side 12.

”Domsslutningen ble opplest i overvær av partene og [nabo] . Rettens formann gikk deretter i gang med å redegjøre for domspremissene, men [legen] avbrøt etter et tidlig stadium og lot seg ikke korrigerer da han ble tilrettevist. Som følge av dette ga rettens formann beskjed om at videre redegjørelse for domspremissene ikke ville skje. [Legen] mottok et eksemplar av dommen og var gjort kjent med ankeadgangen og fristen.....”

Det fremgår av presseoppslag etter saken at [legen] skal ha opptrådt truende i forhold til saksøkte og at hans ektefelle angrep saksøktes prosessfullmektig. Det faktiske forhold er ikke bestridt. Forholdet i Trondheim byrett ble omtalt i Adresseavisen under overskriften "Krankilsk lege i byretten". Forholdet ble videre omtalt i VG og på NRK Trøndelag sine nettsider.

Helsetilsynet har i medhold av helsepersonelloven § 57 tilbakekalt [legens] autorisasjon som lege. I oppsummering av vurderingen angis følgende:

"Statens helsetilsyn finner Dem uegnet til å utøve legeyrket forsvarlig på grunn av psykisk svekkelse, grov mangel på faglig innsikt og på grunn av adferd som anses uforenelig med yrkesutøvelse. Vilkår for tilbakekallelse av Deres autorisasjon som lege er således oppfylt, jfr. helsepersonelloven § 57. Helsetilsynet finner i tillegg at det foreligger pliktbrudd ved at De har brutt legeloven § 25 om forsvarlig legevirksomhet og utferdiget noe som var ment som en legeattest i strid med helsepersonelloven § 15. I tillegg foreligger det brudd på taushetsplikten."

[Legen] klaget over vedtaket 10.12.2001, og Statens helsepersonellnemnd traff vedtak i saken 18.03.2002. Nemnda opprettholdt Helsetilsynets avgjørelse om å tilbakekalle autorisasjon. Nemnda har særlig gjort gjeldende følgende:

"Nemnda finner det dokumentert at klager ved flere anledninger skal ha stilt psykiatriske diagnoser på andre mennesker, uten å foreta grundige og nødvendige anamneser og undersøkelser på forhånd og uten at det har skjedd i et lege/pasientforhold. Dette skal blant annet ha skjedd i forhold til helsesøsteren i Leirfjord og i forhold til de involverte politibetjenter i trafikkasken i Trondheim. I aktuelle barnevernsak anførte også klager i stevningen mot naboen - eter å ha stilt alvorlige psykiatriske diagnoser på mennesker som han er uenig med eller har uoverensstemmelser med. Dette kan påføre de som rammes en betydelig belastning og må også anses som et overgrep mot disse. Etter nemndas oppfatning har klager - ved gjentatte ganger å ha stilt psykiatriske diagnoser på mennesker uten undersøkelser på forhånd - vist grov mangel på faglig innsikt og også utvist adferd som må anses uforenelig med utøvelsen av legeyrket, jf. Helsepersonelloven § 57.

Etter nemndas vurdering synes klager å ha et betydelig personlighetsavvik. Han har vist liten/ingen evne og vilje til å lytte til og ta innover seg den kritikken som er blitt rettet mot ham og han har heller ikke på noe tidspunkt gitt uttrykk for ønske om å forandre sine holdninger og sin væremåte. Tvert imot har klager gitt uttrykk for at de er alle andre enn ham selv kritikken bør rettes mot. Nemnda har blant annet merket seg at klager karakteriserer psykiaterens uttalelser som "uforskammetheter". Tilleggsrapporten understreker - i følge klager - psykiaterens "udugelighet og inkompetanse". Videre har nemnda merket seg klagers

reaksjonsmønster i forbindelse med tilsynssaken motham: inngivelse av motklager i forhold til de personer som har kommet med kritikk mot ham eller som han - på en eller annen måte - har hatt uoverensstemmelser med. Han har også ved flere tilfeller anmeldt mennesker til politiet eller tatt ut stevning mot dem for retten. Nemnda har for øvrig merket seg opplysningene i byrettens dom av 24. september 2001 om klagers opptreden i forbindelse med hovedforhandling og opplesing av domsslutningen.

Nemnda er kommet til at klagers adferd må anses uforenlig med utøvelsen av legeyrket, jf. helsepersonelloven § 57. På grunn av klagers manglende motivasjon for adferdsforandring, finner nemnda det lite sannsynlig at atferden vil endre seg i overskuelig fremtid. Nemnda kan i det vesentlige slutte seg til det som fremgår i sakkyndig uttalelse, datert 29. januar 2001, fra spesialist i psykiatri Michael Setsaas, jf. endelig konklusjon i tilleggsuttalelse av 27. september 2001, se foran.

På bakgrunn av ovennevnte og sakens øvrige opplysninger er nemnda kommet til at klager må anses uegnet til å utøve sitt yrke forsvarlig på grunn av grov mangel på faglig innsikt og adferd som anses uforenlig med yrkesutøvelsen. Vilråene for tilbakekall av klagers autorisasjon som lege er således oppfylt, jf. helsepersonelloven § 57.”

Saksøkers anførsler:

Saksøker [legen] har i det vesentlige anført at Helsetilsynets beslutning om tilbakekall av saksøkers norske autorisasjon må oppheves.

Det bestrides at det er grov mangel på faglig innsikt. Saksøkte har ikke fremført eller dokumentert at saksøkeren har stilt en uriktig diagnose, men at saksøkeren ikke er berettiget til å stille en diagnose overhodet. Helsetilsynet har nektet å undersøke saksøkers klager. I Leirfjord var saksøker kommunelege I og var derfor også overordnet i forhold til helsesøster [navn] som han anså uskikket til å være helsesøster. Det oppsto et motsetningsforhold og helsesøster oppstilte en rekke usanne og injurierende klager som hun sendte til Fylkeslegen. Det er riktig at saksøker krevde at kommunen gav henne avskjed, og at dette ble begrunnet med en psykiatrisk diagnose, nemlig 031.0 paranoid personality disorder.

I Trondheim ble saksøkeren oppsøkt av en kvinnelig politibetjent. Ved vold tiltvang hun seg opphold i legekantorets lokaler. Da saksøker ba dem fjerne seg ble han lagt i gulvet og skadet. Han ble pågrepet mistenkt for å ha kjørt i påvirket tilstand, noe blodprøver viste ikke var riktig. Saksøker henvendte seg til Fylkeslege med bekymringsmelding fordi han

fryktet at betjentene var psykisk uegnede til å fortsette tjenesten i politiet. Isteden for å foreta seg noe i den anledning innledet Fylkeslegen i stedet en tilsynssak mot saksøkeren.

En nabo [navn] som åpenbart hadde omfattende vrangforestillinger foranlediget at barnevernet tvangsfjernet saksøkers yngste sønn. Hennes påstander var ikke riktige, noe også vitneforklaringen til [annet vitne] viste. Barnet ble tilbakelevert etter tre uker. Saksøker anla privat straffesak mot de to naboene som hadde kommet med uriktige påstander. Det er riktig at dommeren ble avbrutt i opplesningen av dommen.

Det kan ikke brukes mot ham at han ved flere tilfeller har anmeldt mennesker til politiet eller tatt ut stevning mot dem for retten slik statens helsepersonell nemnd påstår. Leger er naturligvis berettiget til å inngi anmeldelser til politiet og inngi stevninger til retten. Saksøker forsvarer seg mot urimelige og ubegrunnede angrep. Dette er ingen patologisk atferd.

Det fremgår av helsepersonelloven § 7 under hvilke forutsetninger helsetilsynet kan tilbakekalle legeautorisasjon. Ingen av disse forutsetningene foreligger i saksøkers tilfelle. Saksøker har aldri forårsaket skade på pasienter og heller ikke gjort seg skyldig i behandlingsfeil. Han har aldri overtrådt straffeloven. I Fylkeslegens skriv av 27.01.2000 er det vist til uttalelse fra [navn] (kommunelege II i Leirfjord) der [kommunelege II] går inn på at saksøker hadde sterke meninger om samfunnet og dets institusjoner. Fylkeslegen har lagt til grunn at pasienter og kollegaer er blitt utsatt for meninger påvirket av et spesielt eller ideologisk syn som flere har oppfattet som ubehagelig og skremmende. Hva Fylkeslegen eller andre finner skremmende er irrelevant etter helsepersonelloven § 57. Det er i strid med EMK artikkel 9, 10 og 14 å frata autorisasjon på grunn av politisk eller ideologisk oppfatning.

Det er ikke riktig at saksøker unnlot å rykke ut gjennom legevakttjeneste til en 95 år gammel pasient. Det var AMK sentralen som prioriterte oppdragene og saksøker fikk underretning om at besøket var bortfalt.

Det fastholdes at behandlingen av [pasient] var adekvat. Det bestrides at saksøker har utvist uforsvarlig virksomhet ved å nekte å påta seg legevakt og å stenge kontoret 7 mai 1999. Han var ikke satt opp på vakt den aktuelle dagen, og hadde kjørt langt og var derfor ikke i

stand til å påta seg vekten. Kontoret ble stengt på grunn av manglende bemanning. Han har ikke brutt taushetsplikten fordi [navn] ikke var hans pasient.

Setsaas' erklæring oppfyller ikke vilkårene til en legeerklæring. Tilleggserklæringen er utarbeidet på grunnlag av presseoppslag, sannsynligvis utarbeidet av motparten i saken. Saksøker har forfulgt sakene rettslig og det er rimelig at en lege kan forsvare seg mot slike uriktige angrep, særlig når det er politisk motivert. Setsaas har ikke foretatt selvstendige undersøkelser, men bygget på løse påstander. Erklæringen er uriktig, og kan således ikke danne grunnlag for vedtaket.

Etter saksøkers syn må Helsetilsynet pålegges å oppheve beslutningen og gjenoppta tilsynssaken på adekvat og lovlig grunnlag. Spesielt er det tale om at den psykiatriske tilleggsuttalelsen ikke er fremkommet på et lovlig grunnlag. Dessuten har Fylkeslegen i Sør-Trøndelag oversendt saken på en bakgrunn som er i strid med Den Europeiske Menneskerettighets konvensjonen, og de dokumentene som omhandler dette skulle vært tatt ut av saken.

Saksøker nedla slik endelig påstand:

1. Staten v/Helsepersonellnemndas vedtak av 18.03.2002 kjennes ugyldig.
2. Saksøkte dømmes til å betale saksøkers omkostninger i saken.

Saksøktes anførsler:

Legeautorisasjon er tilbakekalt med hjemmel i helsepersonelloven § 57. Spørsmålet i saken er om vilkårene er oppfylt for å kunne tilbakekalle [legens] autorisasjon som lege.

Saken var tilstrekkelig opplyst da Helsetilsynet traff sitt vedtak. Staten deler den vurderingen som der fremkom. Videre vises det til nemndas vurdering om at [legen] må anses å ha et betydelig personlighetsavvik. Staten slutter seg til såvel helsetilsynets som nemndas vurdering om at [legen] må anses uegnet til å utføre sitt yrke forsvarlig på grunn av adferd som anses uforenelig med yrkesutøvelsen, jfr. helsepersonelloven § 57. Stevningen i saken bidrar til å styrke riktigheten av nemndas vurdering.

[Legen] er ikke egnet til å praktisere som lege ut fra en objektiv vurdering. Man kan ikke ha nødvendig tillit til ham som lege. [Legen] har slike personlighetstrekk at de må anses

uforenelig med hans stilling som lege. Han har dessuten misbrukt sin legetittel i forbindelse med private konflikter. Det anføres ikke at [legen] ikke er faglig oppdatert, men at en kombinasjon av hans adferd og legepraksis eller ansettelse som lege skaper problemer. Det vises til psykiater Michael Setsaas' sakkyndige erklæringer til Helsetilsynet. Det vises særlig til [legens] tendens til selvforherligelse. Han har stor tillit til sine egne vurderinger og ser ikke at han gjør feil. Han aksepterer ikke andres synspunkter, og har heller ikke evne til å ta kritikk fra andre. Dette er et alvorlig problem.

Videre foreligger det samarbeidsproblemer. Det kan vises til at de ansatte i Leirfjord kommune til slutt nektet å arbeide sammen med ham, og det er også beskrevet samarbeidsproblemer på legekontoret i Trondheim. Samarbeid er nødvendig for å gi pasientene et adekvat tilbud. Samspillet med pasienter fungerte dårlig, og han har blant annet diskutert politiske og ideologiske spørsmål med pasientene. Han har stilt psykiatriske diagnoser på andre enn pasienter og anser seg ikke begrenset av noen taushetsplikt i så måte. Dette er bekymringsfullt for en lege.

[Legen] anla privat straffesak mot Staten v/Statens helsetilsyn og lege Geir Braut, som var konstituert helsedirektør på det tidspunkt Helsetilsynet traff vedtak om tilbakekall. Straffesaken er avsluttet ved at saken er avvist på grunn av manglende sikkerhetsstillelse for saksomkostningsansvar, jfr. Oslo tingretts kjennelse av 02.07.2002 samt Borgarting lagmannsrett og Høyesteretts kjæremålsutvalgs kjennelse, denne siste av 03.12.2002. Etter statens syn var vilkårene for tilbakekall av autorisasjonen tilstede på vedtakstidspunktet, og er det fortsatt. Staten må etter dette frifinnes og tilkjennes omkostninger.

Saksøkte nedla slik påstand:

Staten v/Helsedepartementet frifinnes og tilkjennes sakens omkostninger.

Rettenns bemerkninger:

Retten skal ta stilling til gyldigheten av Statens helsepersonellnemnds vedtak av 18.03.2002 vedrørende tilbakekall av [legens] norske autorisasjon som lege.

Nemnden har lagt til grunn og det er ikke bestridt, at helsepersonelloven kommer til anvendelse, jfr. lovens § 2 og retten slutter seg til denne vurderingen. Videre slutter retten seg til nemndens vurdering av at det ikke har realitetsbetydning om ny eller gammel lov anvendes på forholdet.

Etter helsepersonelloven § 57 kan autorisasjon som lege tilbakekalles "dersom innehaveren er uegnet til å utøve sitt yrke forsvarlig på grunn av alvorlig sinnslidelse eller på grunn av adferd som anses uforenelig med yrkesutøvelsen". En forutsetning for tilbakekall er at de rettslige vilkår er oppfylt, og at tilbakekall anses som riktig reaksjon. Retten kan prøve alle sider av vedtaket, jfr. helsepersonelloven § 71. Det skal foretas en nåtidsvurdering. I denne sak er situasjonen ikke endret siden vedtakstidspunktet.

Saksøker har anført at vilkårene for å tilbakekalle autorisasjon ikke er til stede. De faktiske forhold er langt på vei erkjent, men vurderes på en annen måte av [legen] enn av staten.

Å frata en lege hans autorisasjon er et alvorlig inngrep som må bygge på en forsvarlig saksbehandlingsprosess og på korrekte faktiske forhold og veloverveide vurderinger, jf Anne Kjersti Befring og Bente Ohnstad: Lov om helsepersonell, kommentarutgave (2000) side 252. Hovedvilkåret er at legen av personlige eller faglige grunner utgjør en fare for sikkerheten i helsetjeneste, og at dette ikke er en forbigående situasjon.

Det skal foretas en objektiv saklig vurdering av hva som er en akseptabel adferd forenlig med det å praktisere som lege. En grunnleggende forutsetning for å kunne utøve virksomhet i helsetjenesten er at allmennheten har den nødvendige tillit til de som utøver virksomheten og til helsetjenesten som sådan, jfr. Ot.prp. 13 (1998-1999) side 176. Retten har ikke holdepunkter for å trekke [legens] rent faglige dyktighet i tvil. Imidlertid fremgår det av de forhold som er beskrevet gjennom bevisførselen at han har problemer med å opptre adekvat i forhold til pasienter og omgivelsene for øvrig. Etter bevisførselen i saken er det påvist en rekke tilfeller av adferd som ikke er akseptabel for en lege.

Slik psykiater Michael Setsaas har beskrevet [legens] personlighetstrekk i den sakkyndige utredning faller dette etter rettens syn innenfor vilkårene i helsepersonell. § 57.

I Setsaas' sakkyndige utredning på side 18 vurderer han det slik at [legen] totalt sett frembyr

"en rekke personlighetsforankrede egenskaper, herunder blant annet selvbilde, tanker og holdninger som synes å være bestemmende for hans adferd, og det i en slik grad at i kombinasjon med hans manglende innsikt, medfører at den sakkyndige oppfatter dette som uttrykk for personlighetspatologi. Denne personlighetspatologi anses lite tjenlig for utøvelse av legeyrket."

På side 19 konkluderer han med:

"Den sakkyndige er etter dette kommet til (at) [legen] har alvorlige mangler i sin evne til kommunikasjon med andre mennesker, denne ansees personlighetsforankret og svært lite tjenlig for utøvelsen av legeyrket."

Videre fremgå det samme sted :

" [Legen] fremstår som åpenbart megaloman i sin egen vurdering med en uovertruffen evne til korrekte beslutninger nærmest i enhver gitt situasjon, spesielt i situasjoner i forbindelse med samhandling med mennesker som rangmessig står under ham selv... Denne egenskap anses å være et alvorlig hinder for god samhandling mellom samarbeidende helsepersonell og pasienter i gitte situasjoner, en effektiv blokkering av kritisk tenkning i forbindelse med pasientbehandling og svært lite tjenlig for utøvelsen av legeyrket".

Den sakkyndige viser videre til at [legen] mangler "formell og emosjonell egenvurdering av den fremsatte kritikk mot ham" , at han har "manglende evne til å innse betydningen av andres vurderinger av ham", og at han "bruker forsvarsmekanismer som rangordninger i samfunnet til å distansere seg". Han anser seg rangmessig overordnet de fleste. Kombinasjonen av disse forhold og at trekkene anses som "personlighets- og holdningsforankret" medfører i følge den sakkyndige at det er egenskaper som er "svært lite tjenlige for utøvelsen av legeyrket".

En har i bevisførselen vært inne på en rekke enkeltforhold som også er omhandlet i Helsetilsynets vedtak og i nemndsvedtaket. Retten finner ikke grunn til å gå konkret inn på de enkelte episoder som er omhandlet i saken, og om det enkelte forhold er av en slik karakter at grunnvilkåret om uskikkethet er oppfylt. Retten finner etter en totalvurdering at det foreligger slike omstendigheter at [legen] samlet sett anses uegnet til å utøve sitt yrke som lege på en forsvarlig måte.

Retten ser særlig alvorlig på at [legen] som lege stiller psykiatiske diagnoser på personer i sine omgivelser som han kommer i private konflikter med, og viderebringer dette til omverden. Diagnosene er stilt uten noen form for undersøkelse og uten at han er konsultert av de aktuelle personene. Dette har forekommet i forhold til helsesøster i Leirfjord kommune, politibetjentene i Trondheim i trafikksaken og naboene i Trondheim i forbindelse med barnevernsaken og de private straffesakene. Han har forklart at han finner dette akseptabelt fordi han ikke kan anses å ha taushetsplikt overfor personer som likevel ikke er hans pasienter.

Etter rettens syn viser bevisførselen i saken at [legen] har personlighetsavvik av en slik karakter at han ikke er i stand til å opptre adekvat i forhold til pasienter. Sammenholdt med de konflikter han skaper på arbeidsplassen, finner retten at han må anses uskikket til å ha pasientkontakt.

[Legen] har etter rettens syn utvist en kritikkverdig adferd som ikke bare har noe med selve yrkesutøvelsen å gjøre. Det skal i slike tilfeller vises tilbakeholdenhet med å gripe inn, jf Ot prp nr 13 side 179. Retten finner likevel at dette skal tillegges vekt her nettopp fordi [legen] benytter seg av sin stilling som lege i forbindelse med private konflikter, som f. eks. i den private straffesaken mot naboene, og i trafikksaken i Trondheim, og dette er etter rettens vurdering en adferd som anses uforenlig med yrkesutøvelsen. Den beskrevne adferden må anses å ha innvirkning på hans utøvelse av legegjerningen, jf dr Setsaas vurdering. Ut fra dr Setsaas beskrivelse i den sakkyndige utredningen er det ikke grunn til å tro at hans adferd vil endre seg i overskuelig fremtid.

Etter rettens syn kan ikke nemndsvedtaket anses å være bygget på en vurdering av [legens] politiske eller ideologiske syn. Etter rettens vurdering anses ikke EMK artikkel nr. 9, 10 og 14 krenket i denne sak.

Retten slutter seg etter dette til den vurdering som fremgår av nemndsvedtaket som igjen viser til spesialisterklæring fra psykiater dr. Setsaas, og er enig i skjønnsutøvelsen. Etter rettens syn bygger heller ikke vedtaket i helsepersonellnemnda på uriktig faktum eller uriktig rettsanvendelse. Vedtaket er gyldig og staten skal frifinnes.

[Legen] må anses å ha tapt saken fullstendig og skal da erstatte motpartens saksomkostninger, jfr. hovedregel i tvml. § 172 første ledd. Retten finner ikke grunn til å anvende § 172 annet ledd. Regjeringsadvokaten har innsendt salæroppgave stor kr 19.300,-, hvorav salær utgjør kr 19.000,- og utgifter utgjør kr 300,-. Omkostningsoppgaven er forelagt [legen] som har bemerket at han anser salærkravet for høyt. Etter rettens syn er det intet å bemerke til størrelsen på saksomkostningene hensett til at dette gjelder en sak hvor det er innlevert to prosesskrift og det medgikk ca åtte timer i retten. Omkostningene anses nødvendige og legges til grunn, jfr. tvml. § 176. Staten tilkjennes etter dette saksomkostninger i henhold til salærkravet.

D o m s s l u t n i n g:

1. Staten v/Helsedepartementet frifinnes.
2. [Legen] betaler kr 19.300,- - kronernittentusentrehundre 00/100 - i saksomkostninger til staten v/Helsedepartementet innen 2 - to - uker etter forkynnelse av denne dom.

Retten hevet

Nina Opsahl

Dommen kan påankes til Borgarting lagmannsrett. Anken må erklæres direkte for Oslo tingrett innen 1 – en – måned fra dommen er forkynt.

Ankeerklæringen må være underskrevet eller medunderskrevet av en advokat. Den ankende part kan også henvende seg til rettens kontor og få ankeerklæringen nedtegnet og undertegnet der.

Samtidig med ankeerklæringen må den ankende part innbetale ankegebyr, som er 24 ganger rettsgebyret. Dersom hovedforhandlingen har vart i mer enn en dag, påløper ytterligere gebyr. Pr. 01.01.2003 utgjør ankegebyret for en dags hovedforhandling 16 800 kroner. Dersom anken gjelder en formuesverdi under 20 000 kroner, kan den ikke fremmes uten samtykke av lagmannsretten. Søknad om samtykke må i slike tilfeller innsendes samtidig med ankeerklæringen.